

Istentisztelet 2020. október 11-én

Harc Istennel, de nem Isten ellen

Fohász: „Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem, töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal! Teljesen mosd le rólam bűnömet, és vétkeimtől tisztíts meg engem! Mert tudom, hogy hűtlen voltam, és vétkem mindig előttem van. Egyedül ellened vétkeztem, azt tettem, amit rossznak látsz. Ezért igazad van, ha szólsz, és jogos az ítéleted“ Ámen (Zs 51,3-6)

Kezdő ének: 51,1.8 - Úr Isten, kérlek, kegyelmezz nékem...

Fohász: Kegyelem nekünk és békesség Istentől, a mi Atyánktól és Fiától, az Úr Jézus Krisztustól a Szentléleknek közösségében. **Ámen**

Imádság:

Szerető mennyei Atyánk, magunkat megalázva állunk meg éneklés után imádságban is előtted, hiszen tudatosítjuk, mennyire nincs hatalmunkban az életünk, mennyire rá vagyunk utalva féltő, gondoskodó és megbocsátó szeretetedre. Köszönjük, hogy tartod, táplálsz bennünk a hitet, a reményt és azt a szüntelen felismerést, hogy bár nincs semmink, amivel eléd jöhetnénk, Te mégis elfogadsz minket úgy, ahogy vagyunk. Ma is bűneink, nyomorúságunk terhével jövünk hozzád, mindazzal, ami életünket sorvasztja, keseríti és el akarja választani Tőled. Egyedül mágnesként vonzó szereteted tud minket visszatartani a rossztól, megtartani közeledben, hogy igéd ereje bennünk is kifejthesse gyógyító, vigasztaló, megújító hatását.

Ma is erre van szükségünk. Hiszen annyi külső hatás, támadás ér minket, összezavarodunk, elbizonytalanodunk, megkérdőjelezzük azt is, amit korábban teljes bizonyossággal hittünk. Könyörülj rajtunk, hogy a világ útvesztőjében el ne keveredjünk, a gonosz zsákmányává ne legyünk. Bennünk, a szívünkben végezd feltáró, bűnbánatra vezető és gyógyító munkádat, leplezd le mindazt, ami bűn, tisztogass és tisztíts meg teljesen, szentelj meg, hadd legyen életünk a Te megváltó művednek szemléltetője. Szólj azért hozzánk, engeddd, hogy mentő szereteted átjárja egész lényünket. Az Úr Jézus Krisztusért hallgass meg minket. **Ámen**

Igehirdetés: 2Sám 12,15-25

[15](#) Ezután hazament Nátán. Az Úr pedig súlyos betegséggel verte meg a gyermeket, akit Uriás volt felesége szült Dávidnak. [16](#) Dávid könyörgött Istenhez a gyermekért; bűntört tartott Dávid, és amikor hazament, a földön fekvé töltötte az éjszakát. [17](#) Udvarának a vénei odaálltak melléje, hogy fölemeljék a földről, de ő nem engedte, és nem is evett velük semmit. [18](#) A hetedik napon meghalt a gyermek. A szolgák azonban nem merték megmondani Dávidnak, hogy meghalt a gyermek, mert ezt gondolták: Hiszen amikor még élt a gyermek, és szóltunk hozzá, akkor sem hallgatott a szavunkra. Hogyan mondjuk meg neki, hogy meghalt a gyermek?! Még valami bajt csinál! [19](#) Dávid azonban látta, hogy szolgálai maguk között sugdolóznak, és rájött Dávid, hogy meghalt a gyermek. Megkérdezte Dávid a szolgálait: Meghalt a gyermek? Meghalt – felelték. [20](#) Ekkor fölkelte Dávid a földről, megfürdött, megkente magát, ruhát váltott, majd bement az Úr házába, és leborult. Azután hazament, és kérte, hogy tegyenek eléje ételt, és evett. [21](#) Akkor ezt kérte a szolgálai: Miért tetted ezt?

Amíg élt a gyermek, böjtöltél és sírtál, de most, hogy meghalt a gyermek, fölkelsz és eszel? [22](#) Ő így felelt: Amíg a gyermek élt, böjtöltem és sírtam, mert ezt gondoltam: Ki tudja, talán megkönyörül rajtam az Úr, és életben marad a gyermek. [23](#) De most, hogy meghalt, miért böjtöljek? Vissza tudom-e még hozni őt? Én megyek majd őhozzá, de ő nem tér vissza hozzám. [24](#) Ezután megvigasztalta Dávid a feleségét, Betsabét: bement hozzá, és vele hált. Az asszony fiút szült, és Salamonnak nevezték, az Úr pedig a szeretetébe fogadta őt. [25](#) Dávid Nátán prófétára bízta őt, aki Jedidjának nevezte az Úr akarata szerint.

Kedves Testvéreim!

Dávid király lelki életének a **mélypontja**, amikor Betsabéval való házasságtörésének következményét a férj, Uriás megöletésével tetőzi. Mindeközben teljesen vakon, érzéketlenül teszi, amit olyankor tesz az ember, amikor Istent kiiktatja az életéből és maga keresi a megoldásokat.

Olyan jó, hogy Isten nem iktatja ki kegyelméből Dávidot! Megengedi és nem akadályozza meg, hogy elbukjon, de ezzel együtt utána nyúl, hogy kiemelje a veremből, hogy bűnbánatra és megtérésre vezesse.

Így küldi hozzá Nátán prófétát, aki az Ő igéjének tolmácsolója volt Dávid mellett. Így jut el Dávid tudatáig vétkének a súlya, amikor Nátán példázatára ösztönös felháborodással reagál és mond ítéletet, nem tudva, ami következik: **„Te vagy az az ember”**. És Dávidnak arra kell rádöbbennie, amit egyszer valaki, aki bűnbánatra jutott, így fogalmazott meg: **„A bűn akkor is bűn, ha én követem el.”** És kimondja, magyarázkodás nélkül: **„Vétkeztem az Úr ellen”**.

Nem ítéljük el Dávidot, ez nem a mi dolgunk. Bár a hajlam bennünk van - ilyenkor jó meghallani a kérdést: **Fáj-e neked a más bűne?** Jó, ha fáj. És jaj nekünk, ha a magunké se érint meg... Nem ítélkezünk tehát Dávid felett, Isten is irgalmas hozzá, ha nem is marad következmények nélkül a bűn. Hiszen azért szólította meg a próféta által, hogy könyörüljön rajta. Azon túl, hogy látjuk a történetben a bűn természetét, látjuk Annak irgalmát is, aki azért jön szeretettel, hogy megszabadítson és talpra állítson.

Kedves Testvéreim, jó lenne eljutni oda, hogy **ez a mi történetünk is!** A mi történetünk, még pedig Isten kegyelme által, aki szeretetével utánunk jött az Úr Jézus Krisztusban. Az Ő a szeretete nem hagyott elveszve, feltárja állapotunkat Nélküle, élénk tárja a golgotai kereszt üzenetét, hogy Vele menjünk tovább.

Lehet valakiben tiltakozás: *„De én nem tettem azt, amit Dávid...”* - Lehet. De Isten engem is lát, amikor vakon rohanok a veszembe, amikor nem látom, hogy miben vagyok, és annyira szeret, hogy nem akar abban az állapotomban hagyni.

Nátán próféta elvégezte a feladatát, tolmácsolta Isten igéjét ítéletről és kegyelemről, és hazament. Dávid számára pedig elkezdődött a **harc a gyermekért**, akit Betsabé szült, akiről az Úr megmondta, hogy meg fog halni. Dávidnak meg kell értenie, hogy

Isten nem teheti áldássá azt a gyermeket, aki a megfogant kívánságból született bűn következménye.

Amennyire öröm egy gyermek ott, ahol várják, annyira fájdalom, ha el kell tőle válni. Pedig önmagában egy ilyen rövid kicsi életnek is lehet nagyon fontos küldetése - ha Isten általa végez el valami döntő jelentőségű dolgot mondjuk a szülők, itt történetesen elsősorban Dávid életében. Ennek vagyunk most a tanúi. Ennek a gyermeknek a maga betegségével, szenvedésével is az a küldetése, hogy Dávidot visszasegítse abba a kegyelmi állapotba, abba az Istennel való kapcsolatba, amelyből kiesett.

„Az Úr pedig súlyos betegséggel verte meg a gyermeket, akit Uriás volt felesége szült Dávidnak.” Dávidnak micsoda gyötrelmet okozhatott az állapot, amelyben a gyermeke tulajdonképpen miatta szenvedett! Milyen szörnyű lehetett a pusztá tehetetlenségen túl az a tudat, hogy mindennek én vagyok az okozója...

És most látjuk, hogy bűnbánata őszinte és igaz volt, hogy egész **szívvel megtért** Istenhez, mert ezt az egész belső harcot ennek megfelelően vívja meg. Lázadás, kesergés, vádaskodás vagy követelkezés nélkül. *„Dávid könyörgött Istenhez a gyermekért; böjtöt tartott Dávid, és amikor hazament, a földön fekvé töltötte az éjszakát”*.

A gyermekéért könyörgő apa megrendítő képe ezt. Aki bár megértette, hogy az Úr eldöntötte a gyermek sorsát, mégis könyörög, bűnbánatban megalázkodik és böjtöl. Megvonja magától a kényelmet, mindent annak rendel alá, hogy **harcoljon** a gyermekéért. Jobban mondván, Isten akaratának az elfogadásáért...

Két nagyon fontos gyakorlati üzenete van Dávid harcának. Nem fogok rá külön kitérni, de próbáljuk majd összevetni Dávid magatartását a sajátunkkal. Hogyan éljük meg az ilyenfajta válságos élethelyzeteket?

Az **egyik üzenet**: Dávid **Istennel harcol, de nem Isten ellen**. Vád, belső lázadás, követelkezés vagy bármi egyéb, nincs ebben az állapotában. Imádsága, böjtölése alázatot s odaborulást fejez ki a könyörülő Isten előtt. Tudunk-e így, ilyen alázattal, elszántsággal és keserű dac nélkül **küzdeni az Úr előtt szereteteinkért**? Vagy pedig az Úrral harcolunk, Vele van vitánk, Őt támadjuk, hogy miért nem hallgat meg minket?

A **másik üzenete** Dávid magatartásának pedig az a tény, hogy **„az Úr előtt”** van Dávid. Amikor valakinek súlyosan beteg, haldokló hozzátartozója van, akkor - eltekintve a kórházi körülményektől, ahol ez nem nagyon lehetséges - rendszerint ott van a haldokló mellett, őrzí a lélegzetét, lesi a mozdulatát, el nem engedi a kezét, szóval, teljesen órá koncentrálnál, mintha ezzel valahogy segíthetne rajta, vagy visszatarthatná őt. Dávid **nem a gyermeket őrzí** - hiszen jól tudja, hogy úgysem tehet érte semmit, egyedül, ha az **Isten elé borul** és könyörög érte. Ezért ott tudja hagyni a gyermeket, és ezt teszi teljes

erejéből, minden mást félretéve. Tudunk-e úgy könyörögni, hogy teljes szívünk-lelkünk minden érzésünk és gondolatunk is az **Úrra koncentrál**?

„*Udvarának a vénei odaálltak melléje, hogy fölemeljék a földről, de ő nem engedte, és nem is evett velük semmit. A hetedik napon meghalt a gyermek.*“ Eljön a pillanat, amikor **a harc véget ért**. Amikor már lezárult és megpecsételődött Isten akarata. A prédikátor mondja, hogy megvan az ideje a sírásnak, a gyásznak, meghalásnak... leginkább az illik ide, hogy **„Megvan az ideje a háborúnak, és megvan az ideje a békének.**“ (Préd 3,8) A harc befejeződött. Úgy érezhető, mintha Dávid részére vereséggel, azonban most következik **az Istennel való béke ideje**. A megbékélésé, amely azzal a belső békességgel tölt el, amit a világ nem adhat, csak Ő.

A szolgák egyszerűen **nem értik** Dávidot, csak **féltik** őt: Ha eddig így viselkedett, hogyan fogja fogadni a gyermek halálának a hírét? Még valami kárt tesz magában! Ha amíg élt a gyermek, ennyire megviselte az állapota, mennyivel inkább, ha megtudja, hogy a gyermek meghalt? Ezért eltitkolják előtte az igazságot.

Sokszor mi is a saját logikánk szerint cselekszünk, s meglepetésünkre, hasonló reakcióval találkozunk, mint Dávid szolgái. És kiderül, azt hittük, jót teszünk a hallgatással, titkolózással és kíméllettel, pedig felesleges volt. Van, aki megerősítse azt, akit mi gyengének hiszünk.

Miközben Dávid megsejti és ráérez a valóságra, teljesen **másképp** fogadja a hírt. Íme, a hívó, Istennel békességben élő ember reménysége, **értékrendje ennyire más**. „*Ekkor fölkel Dávid a földről, megfürdött, megkente magát, ruhát váltott, majd bement az Úr házába, és leborult. Azután hazament, és kérte, hogy tegyenek eléje ételt, és evett*“. Vége lett a böjtnek, a gyásznak. **Érzéketlenség lenne** ez a részéről? Nem értik a szolgái, meg is kérdezik, miért ez a magatartás?

Végül is most kellene átadnia magát a gyásznak, bánatnak, jajgatásnak, siránkozásnak, hiszen hiába volt minden, a gyermek meghalt. Ő pedig már eddig is ezeket a tüneteket mutatta, hogyhogy most fölkel, megmosakszik, megkeni magát, eszik, iszik - szóval mintha semmi nem történt volna, a normális békés, örvendező élet jegyeit viseli magán? **Hogy van ez?**

Megszűnik a böjt, és Dávid **visszatér a rendes életfolytatásba**. Azonban nem lényegtelen itt figyelni közben arra is, hogy *bement az Úr házába és leborult*. Nem egy tébolyodott, esztét veszített vagy éppen érzéketlen ember reakciója ez, hanem olyan emberé, aki eddig is az Úr előtt harcolt, és ezt is az Ő kezéből fogadja el. Az Ő közelségét keresi, akarata elfogadásában megvigasztalódik, visszanyeri lelki egyensúlyát.

„Megkérdezték a szolgái” - Milyen jó, hogy megkérdezték. Meg lehetett őt kérdezni, és elmondhatta, amit megélt a lelki harc során. Jó,

amikor megkérdeznék és bizonyosságot tehetünk arról, amit az Úrral megtapasztaltunk. Ő ad igazi békességet. Adott Dávidnak is. Nincs a szívében semmi keserűség, panasz, vád... békessége van. Elfogadta. Ez már korábban végbement benne, de most jutott véglegesen nyugvópontra.

Dávidnak most békessége van, de amíg úgy volt, hogy van remény, **addig nem adta fel** a reményt, harcolt. Ahogyan említettem, Istennel, de nem Isten ellen, hanem előtte - a gyermekért. Amikor befejeződött a harc, akkor elfogadta (nem csupán beletörődött - az egészen más), **tudomásul vette**. Mi sokszor fordítva éljük ezt meg. Akkor kezdünk lázasan harcolni, hadakozni, amikor már minden eldőlt. És ez a harcunk lehet, hogy tele van miértekkel, keserűséggel, lázadással - és akadályozza, hogy eljöjjön a béke ideje.

Dávid a harcot lezárta. Az élet és halál megszgyjét nem lehet átlépni - „*Én megyek majd őhozá, de ő nem tér vissza hozzám.*” Neki nem csak ez életre nézve van reménysége az Úrban, tud arról, hogy van folytatás Istennél a földi küzdelem után. Ezért komolyan veszi a még hátralevő időt. Megvigasztalódott, és vigasztalni is tud, sőt, az Úr egy újabb gyermekkel ajándékozza meg, akit az Ő akarata szerint nevel: Nátán prófétára bízva. Az új kezdet jele ez a gyermek, hordozója a jelen és jövő ígéletének. A békesség, a megbékélés Istenének az üdvtervébe illeszkedve.

Egyszer minden földi küzdelem véget ér. Isten győzelmet kínál. Azért lehet győzni, mert a döntő csatát Jézus vívta meg a Golgotán. Az Ő vére által van bűnbocsánat, az Ő sebei által gyógyultunk meg, Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen. Ragadjuk meg ezt a békességet - olyan őszinte mély bűnbánattal és megalázkodással, mint Dávid tette. S akkor a végső harcot is úgy fogadhatjuk, hogy Nála pihenünk meg. Valaki ezt a megpihenést így foglalta versbe:

Fáradt fejem keresztfádhhoz hajtom,
Sóvárgásom halkán elsóhajtom.
Bűneimre rácsordul a véred,
Tikkadt lelkem új életre ébred.

Karjaimmal átfogom keresztet,
Szívem a Te kebeleden reszket.
Fel-felröppen titkon tartott vágyam,
Karjaiddal magadhoz vonsz lágyan.

Elfáradtam már a küzdelemben,
Szívem kihűlt a nagy szerelemben,
Mellyel vont a világ magához,
Odavágyik vérző Krisztusához.

Szeretnék szeretni egészen,
Napsugárban, milliónyi vészben,

Elmerülni szerelmed árjában,
Megpihenni irgalmad karjában.

(*Szikszaí Béni*)

Záró imádság:

Köszönjük Urunk igéd üzenetét Dávid példáján keresztül. Köszönjük, hogy helyre teszed gondolatainkat, tetteinket. Mert mi is sokat harcolunk. Olykor mások ellen vagy ellened, de ritkán veled azért, hogy megértsük, el tudjuk fogadni döntéseidet. Bocsásd meg, hogy sokszor nem ismerjük fel és nem használjuk ki azt az időt, amikor még van remény, de könnyen tudunk vádaskodni, keseregni, lázadni ellened.

Add, hogy fájjon nekünk a bűn, a magamé, a másé... s ahogyan orvoshoz megyünk testi fájdalmunkkal, úgy keressünk fel Téged, lelkünk igazi orvosát. Szeretnénk eléd tárni csalódásainkat, keserűségünket, miértjeinket, kérve Téged, ajándékozz meg új látással, hogy minden a helyére kerüljön bennünk. Segíts elfogadni döntéseidet, s meglátni mögöttük szeretetedet. Legfőképpen azt, hogy nem hagytál a kárhozatban, hanem utánunk jöttél, és az Úr Jézus Krisztusban megváltásunkról gondoskodtál, hogy az Ő golgotai áldozatáért lehessen egyszer boldog hazaérkezésünk hozzád.

Köszönjük, hogy ma is így lehet odaborulni eléd és engedni, hogy átkarolj és küzdelmekben elfáradt szívünk megpihenjen nálad. Köszönjük azokat, akik a mieink lehettek, és azokat, akikkel ma is együtt lehetünk. Őrizd szívünket, hogy Tiéd legyen, vezesd gondolatainkat, hogy szerinted valók legyenek, igazgasd tetteinket, hogy Rólad szóljanak. Különösen is ebben a reményvesztett, félelemmel teli világban hadd lehessünk a te világosságod, békességed követői.

Kiáltunk Hozzád ma is a betegekért, szenvedőkért, otthontalanokért, munkanélküliekért, üldözöttekért, kisemmizettekért és sokféle más emberi gonoszság áldozataiért. Eléd hozzuk a gyászoló családokat, igéd vigasztalását kérjük számukra. Kiáltunk az elbizonytalanodottakért, hitükben ingadozókért vagy megfáradtakért. Könyörgünk a hitetlenekért, reménység nélküliekért, szeretetedet nem ismerőkért. Kérünk, leplezd és állítsd le az ördög munkáit, hogy ne ártson vagy pusztítson ott, ahol Te az életet munkálad. **Amen**

Mi Atyánk...

Áldás: Az Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, őrizze meg szívünket és gondolatainkat a Krisztus Jézusban. **Amen**

Záró ének: 370,3 - Ó, mi édes vigasztalónk...